

[C. F. Sørensen.]

for jeg ved, hvad der staar over Porten, dør staar det samme som over Dantes Helvede: „Her lades alt Haab ude“, i hvert Fald naar der skal snakkes om Militærspørgsmaal —, at paa alle andre Omraader: naar der er Tale om Arbejderlønninger, naar der er Tale om Tjenestemandslønninger, naar der er Tale om alt, hvad der vedrører dem, der trænger, dem, der er stillet paa Livets mørke Side, vil de Sanering, Tilpasning, men naar det gælder noget saa uproduktivt som Militærvæsenet, saa er det Tabu, det maa der ikke røres ved.

Jeg synes, jeg vilde sige disse Par Ord ved denne Lejlighed, fordi saadanne Sandheder ikke kan siges for ofte, og dette skal siges saa tidt, saa længe og saa højt, at det kan høres og forstaas over hele Landet. Jeg skal altsaa paa mit Partis Vegne anbefale det af den højtærede Forsvarsminister forelagte Lovforslag.

Ellinger: Ogsaa jeg er enig med den højtærede Minister i denne ene Ting, at der ikke er Grund til i Øjeblikket at komme ind paa en større Militærdebat, da vi jo kan vente, at der i en nær Fremtid vil blive Lejlighed til, at en saadan kan udfolde sig.

Hvad det foreliggende Forslag angaar, kan jeg ikke tro, at Ministeren selv tillægger den Motivering, han har givet derfor, nogen som helst Betydning, thi vi fik jo, som det før blev oplyst, i Fjor fra Krigsministeriet en Redegørelse, der i Virkeligheden slaar Ministerens Motivering i Stumper og Stykker. Man gik i sin Tid ned til 30 Mill. Kr. til ekstraordinære Anskaffelser til Hæren alene i Haab om, at man kunde erhverve det, der manglede, fra den ordinære Udgiftskonto. En Nedsættelse her vil ikke kunne finde Sted, bl. a. fordi Fordringerne paa Grund af den militærtekniske Udvikling er steget, særlig hvad angaar det i vort Forsvar saa vigtige Led Luftvaabenet, hvis Betydning jo nu staar langt klarere, end Tilfældet kunde være i Tiden forud for 1922. Det Materiel, der her er Tale om, vil altid høre med til Landets Forsvarsberedskab, og ingen kan vide, om ikke den nuværende højtærede Minister kan komme i den Situation, at han er meget tilfreds med dette Materiels Tilstedeværelse. Den politiske Himmel er jo

nemlig alt andet end lys; man tør vel nok sige, at den er mørkere, end i lange Tider trods Kellogg-Pagt og trods den Krigslede, som man skulde have troet var til Stede hos de Nationer, der har lidt og stadig lider under Krigens Følger. Naar vi nu mindes, at netop vort Forsvarsberedskab var i Stand til to Gange at holde os udenfor Krigen, det, der i første Række skal være et Forsvarsapparats Opgave, skal vi vel vogte os for at svække os yderligere. Skulde en stor Konflikt atter opstaa, og Ministeren paa det Tidspunkt sidde paa sin nuværende Plads, vil han da i alt Fald være fritaget for til det Formaal, der her omhandles, at kræve særlige Bevillinger hos Lovgivningsmagten, og Statsministeren vil for denne Sags Vedkommende være forskaanet for, saaledes som han maatte det i sin Tid, at berolige de noget forbavsede Vælgere med en Udtalelse som den, han da offentlig fremsatte: „Havde vi undladt at bevilge til Sikringsstyrkens Indkaldelse og Københavns Befæstnings Forbedring, havde den udenlandske Magt, der kom først, besat Fæstningen. Vi har Pligt til at hindre en fjendtlig Magts Besættelse af Fæstningen og af Landet. Man skal altid værgе sig mod en Besættelse af Landet. De andre Lande vil protestere, hvis vi intet gør for at hævde vor Neutralitet. Vi maa gøre vor Pligt.“ Og denne Udtalelse stemmer jo med en senere Udtalelse af Statsministeren om, at hvis Landet kommer i Fare, vil selvfølgelig ogsaa Arbejderne tage Bøssen paa Nakken og værgе Landet. Jeg vil udtale Haabet om, at de Forslag, som Forsvarsministeren møder med her paa Rigsdagen, maa være besjælet af den Aand, der saaledes aabenbarer sig i Statsministerens Udtalelser. Til Udenrigsministeren har jeg ikke meget Haab. Han har lidt Skibbrud i sin Tid, og han er ganske uforbederlig.

Veistrup: Maa jeg sige med Hensyn til den sidste Bemærkning af det ærede Medlem, at i saa Henseende ligner altsaa den højtærede Udenrigsminister paafaldende det ærede Medlem.

Det forekommer mig, at det Lovforslag, der foreligger for os, er saa enkelt og lige til, at det ikke giver Anledning til ret mange Udtalelser, navnlig i Betragtning af, at vi sikkert i Løbet af kort Tid vil komme til at beskæftige os med Spørgsmaalet om hele